

край мене, животъ благоуханъ,
защо не спрешъ?

Страстниятъ тонъ на тази изповѣдь е утвърждение на живота — не на смъртта, за туй е проникната съ такава жизнена топлота.

ЛЮБОВНА ЛИРИКА

Както сж проникнати любовнитѣ пѣсни на Яворова. Защото нѣма по-силно утвърждение на живота отъ любовта. Става нѣщо необикновено: пѣвецътъ на смъртта и безвѣрието преживява истинско духовно възкресение — безвѣрникътъ, или по-право — вѣрващиятъ въ злото, се преизпълня съ вѣра въ доброто. И неможе другояче, щомъ тя е негово въплъщение. Затова я поставя на божественъ тронъ, съзерцава я съ религиозно благоговение — благоговението на Данте предъ Беатриче. Асоциацията не е случайна: по душевенъ строй Яворовъ е много близкъ до автора на „Vita puova“ и „Divina comedia“.

Не е парадоксално, дето у него съжителствуватъ мрачниятъ песимизъмъ и любовниятъ мистицизъмъ. Собствено песимизмътъ му е една последица отъ нравствения му идеализъмъ, отъ преголѣмитѣ му изисквания за „абсолютно“ съвършенство. Това е песимизмътъ на една свърхъ-идеалистична натура, за която всѣко нарушение на „идеала“ е трагедия. Трагедията на една дълбоко-религиозна душа, останала безъ вѣра и безъ Богъ. И ето въ нея той вижда всичко, за което е жадувала душата му — единъ духъ, дошелъ отъ Платония свѣтъ.

Безспорно, тази идеализация и обожаване, този любовенъ платонизъмъ е специфична проява